

Χειροτονητήριος Λόγος [2]

Μεγάλωσα σὲ μιὰ οἰκογένεια μὲ τὴν κοινὴ καὶ συνήθη παραδοσιακὴ χριστιανικὴ εὐσέβεια. Δὲν εἶχα προγόνους ἢ συγγόνους διακεκριμένους ρασοφόρους, θεολόγους ἢ ἄλλους ἐξέχοντες τῆς Ἐκκλησίας μας ἢ τῆς κοινωνίας. Ἦπια ἀπὸ τὸ κοινὸ πνευματικὸ γάλα ποὺ μπορεῖ νὰ πιεῖ ὁ καθένας στὴν κάθε ταπεινὴ ἐνορία τῆς ἐλληνικῆς μας ὑπαίθρου. Ἡ ἔννοια καὶ τὸ ἀδρὸ ὀλόγραμμα τῆς ἱερωσύνης σχηματίστηκε μέσα μου ἀτενίζοντας καὶ ὑπηρετώντας γιὰ πολλὰ χρόνια τὸν ἀπλὸ καὶ σοβαρὸ στοὺς τρόπους ἱερέα τῆς ἐνορίας μας, τὸν μακαρίτη παπα - Γιάννη Ξηρό. Ὁ Θεὸς μὲ εὐλόγησε δίδοντάς μου ἓνα τέτοιο πρότυπο ἱερωσύνης. Ἀπὸ τότε, ἔστω μὲ τὸ ἄπλαστο ἀκόμη μυαλό μου, κατάλαβα πόσο σοβαρὸ ζήτημα εἶναι τὸ νὰ μπεῖ κάποιος στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ. Οἱ γονεῖς μου, ὁ Ἀναστάσιος καὶ ἡ, μακαρίτισσα τώρα, Εὐσεβεία, χωρὶς νὰ σπουδάσουν σὲ ἀκαδημίες, δίχως διδασκαλίες καὶ γνώσεις παιδαγωγικές, μοῦ ἔμαθαν νὰ ἀγαπῶ τὴν ἀπλότητα, τὴν εἰλικρίνεια, τὴν ἐντιμότητα, τὸν δίκαιο κόπο, τὴν τιμὴ πρὸς τοὺς ἄλλους, τὸν σεβασμὸ γιὰ τὶς παραδόσεις τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ μας. Τώρα καταλαβαίνω πῶς αὐτοὶ ἦταν, αὐτοὶ καὶ ὁ σοβαρὸς παπᾶς τοῦ χωριοῦ μου, ποὺ χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλαβαίνουν καὶ οἱ ἴδιοι, θεμελιώναν μέσα μου τὶς βάσεις γι' αὐτὸ ποὺ σήμερα ἐννοῶ, ζῶ καὶ ἀγαπῶ καὶ ποὺ εἶναι ἡ ἱερωσύνη καὶ τὸ κύριο ἐκδήλωμά της ποὺ τὸ ὀνομάζουμε ποιμαντικὴ. Ἐζησα ἀπὸ μικρὸς τὴν σοβαρὴ ἀγάπη τῶν γονέων μου καὶ τὴν ἀρχοντικὴ ἀγάπη τοῦ ἱερέα τοῦ χωριοῦ μας καὶ ἔτσι τώρα μπορῶ νὰ καταλάβω τὸ τί χρειάζονται καὶ περιμένουν οἱ συνάνθρωποί μου ἀπὸ μένα καὶ τὴν ποιμαντικὴ μου διακονία. Ὅταν ρώτησαν κάποτε τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο πῶς συμβαίνει καὶ ἀγαπᾶ τόσο ὦριμα καὶ βαθιὰ τὸ ποίμνιό του, ἀπήντησε ὅτι αὐτὸ συμβαίνει διότι καὶ ὁ ἴδιος δέχτηκε ἀπὸ μικρὸς ὦριμη καὶ σοβαρὴ ἀγάπη ἀπὸ τοὺς δικούς του ἀνθρώπους. Ἐπιτρέψτε μου νὰ πῶ, ἐκφράζοντας τὴν βάση τῆς αὐτοσυνειδησίας μου, ὅτι ποιμένας γίνεται κάποιος ἀπὸ νήπιο. Ἀνεπίγνωστα, μυστικά, πνευματικὰ μυστηριωδῶς οἱ δικοί μας ἄνθρωποι σμιλεύουν τὸ ποιμαντικὸ μας πλαστούργημα.

Πολλοὶ ἄνθρωποι δέχτηκαν καλὲς βάσεις καὶ βρέθηκαν σὲ πολὺ καλὰ, θετικὰ, ὅπως λέμε συχνὰ σήμερα, περιβάλλοντα. Δὲν ἀρκεῖ ὅμως μόνον αὐτό. Δὲν ἀρκεῖ οἱ σπόροι νὰ μποῦν στὸ φυτώριο. Χρειάζεται κατόπιν ἓνας καλὸς γεωργός, ἔμπιστος ὑπηρετὴς τοῦ Οὐράνιου Γεωργοῦ, γιὰ νὰ καλλιεργήσει κάθε πνευματικὸ βλαστὸ καὶ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ καρποφορήσει. Σὲ μένα ὁ Οὐράνιος Γεωργὸς καὶ Πατέρας ἔστειλε ὡς ἔμπιστό του γεωργὸ καὶ ἀπεσταλμένο τὸν τότε Ἱεροκήρυκα τῆς Μητροπόλεώς μας

καὶ νῦν κοινὸ πατέρα, ὁδηγὸ καὶ Δεσπότη μας τὸν πατέρα Ἰωήλ. Ἐπιτρέψτε μου τώρα νὰ σᾶς ἐκφράσω τί ἔβλεπα τότε στὸν πατέρα Ἰωήλ, καὶ τὸ πιὸ θαυμαστό: τί δὲν σταμάτησα νὰ βλέπω σὲ αὐτὸν μέχρι καὶ αὐτὴ τὴν σπουδαία καὶ ἱερὴ στιγμή τῆς ζωῆς μου.

Τί βρῆκα, λοιπόν, στὸν πατέρα Ἰωήλ; Τὸν καιρὸ ποὺ τὸν γνώρισα ἐγώ, στὰ ἐφηβικά μου χρόνια, ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς διακεκριμένους ἱεροκήρυκες τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὴν ἰκανότητά του αὐτὴ εἶχε διαγνώσει ἀλάνθαστα ὁ ἅγιος Καλλίνικος Μητροπολίτης Ἐδέσσης καὶ τὸν κατέστησε εὐθύς μὲ τὴν χειροτονία του ἱεροκήρυκα γιὰ ὅλες τὶς ἐπαρχίες τῆς Μητροπόλεως μας. Ἔτσι ἦταν πολὺ γνωστὸς καὶ στὰ δικά μας χωριά, στὴν δυτικὴ πλευρὰ τῆς Μητροπόλεως. Ὅσες φορές ἐρχόταν στὴν ἐνορία μας καὶ ἀργότερα πολὺ συστηματικὰ στὴν πόλη τῶν Γιαννιτσῶν καὶ ἄκουγα τὸ κήρυγμά του ἐντυπωσιαζόμουν ἀπὸ τὸ μεγάλο χάρισμα ποὺ εἶχε νὰ μεταδίδει μὲ ἀπαλὸ καὶ ἀπλὸ τρόπο κάθε μουσικὸ νόημα τοῦ ἀπύθμενου εὐαγγελικοῦ λόγου. Ἡ ἀπλότητα καὶ ὁ ταπεινὸς τρόπος τῆς διδασκαλίας του ἦταν κλειδιὰ ποὺ ἀνοίγαν τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ δέχονταν τὰ σωτήρια ρήματα. Ἐνέπνεε τοὺς χριστιανούς σὲ ὅλες τὶς πτυχὲς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου: στὴν ὀρθὴ συμμετοχὴ στὰ μυστήρια, στὴν ἀσκητικὴ πράξη, στὴν προσευχὴ, στὴν ἀγάπη γιὰ τὶς ἀκολουθίες, στὴν φιλανθρωπία, στὴν ἱεραποστολή, στὴν ἡσυχία, στὴν ὀρθὴ ἀντίληψη τοῦ μοναχικοῦ ιδεώδους. Ἔτσι, μὲ εἴλκυσε τὸ πρόσωπό του, βρῆκα σὲ αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν γεωργὸ ποὺ περιέγραψα παραπάνω. Ἀλλὰ πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλα καὶ κυρίως πρῶτα ἀπὸ ὅλα, στὸ πρόσωπό του βρῆκα τὸν πατέρα. Αὐτὸ δηλαδή ποὺ ἔχουμε ἀνάγκη ὅλοι μας, τὸ ἀρχέτυπο πατρικὸ σύμβολο ποὺ μᾶς ὀδηγεῖ ἀριστοτεχνικὰ βῆμα - βῆμα πρὸς τὸν Πατέρα τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Τὴν σημερινὴ ἡμέρα, ἂν δὲν προσέκρουα στὸ σεμνὸ ἦθος του καὶ ἐὰν δὲν σκέφτονταν κάποιοι ὅτι χαρίζομαι σκοπίμως στὸ πρόσωπό του, πραγματικὰ θὰ ἤθελα νὰ μιλάω μονάχα γι' αὐτόν, διότι, σὲ αὐτόν, μετὰ Θεόν, χρωστῶ ὅ,τι εἶμαι σήμερα. Καὶ ὅταν λέω «ὅ,τι εἶμαι» ἐννοῶ τὸ ὅτι μπόρεσα ἕως τώρα νὰ διαφυλάξω μέσα μου τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ τῆς πίστεως καὶ τὴν ἀκλόνητη ἀγάπη γιὰ τὴν διακονία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ λαοῦ Του. Τὸ μεῖζον χάρισμα τοῦ Δεσπότη μας ἀνάμεσα στὰ μεγάλα του χαρίσματα, ὅπως τὸ ἀκραιφνὲς τῆς δογματικῆς συνείδησης, ἡ προσήλωση στὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, τὸ ἐγκρατὲς τοῦ κηρύγματος, τὸ σεμνὸν καὶ ἱεροπρεπὲς τῆς λατρευτικῆς στάσης του, τὸ ἐγνωσμένον τῆς ἀφιλαργυρίας του, τὸ λεπτότατον τῆς

φιλοκαλικῆς αἰσθήσεώς του, τὸ ἰσορροπητικὸν τῆς διοικήσεως, τὸ γλυκοτερπὲς καὶ κατανουκτικὸ τῆς ὑμνογραφίας καὶ πλήθος ἄλλων, πάνω καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλα, ξαναλέω, εἶναι τὸ πατρικόν. Εἶναι τὸ χάρισμα ποῦ συναντᾶμε ὅλο καὶ σπανιότερα στοὺς δύσκολους καιροὺς μας. Καὶ εἶναι τὸ χάρισμα τὸ μεῖζον πάντων τῶν χαρισμάτων, ἀφοῦ βάση καὶ πνοή αὐτοῦ τοῦ χαρίσματος εἶναι ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποία ὁ μέγας Ἀπόστολος ποῦ ἵδρυσε τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία μας, ὅρισε ἀπερίφραστα ὡς τὸ «μεῖζον» πάντων τῶν χαρισμάτων καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς τὸ «μεῖζον» πάντων τῶν ὀλοκαυτωμάτων. Ὅταν, ἀπὸ μικρὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ, ὁμολογουμένως, ὡς τὴν σήμερον διερχόμενον μέσα ἀπὸ κάποια δοκιμασία, ἀναζήτησι, ἀπορία, ὅταν κλυδωνιζόταν μὲ οἰονδήποτε τρόπο ἢ ὀλκὰς τῆς ὑπάρξεώς μου, ζητοῦσα, αὐτὸ ποῦ ἄλλωστε ζητᾷ ὁ καθένας ποῦ πλέει στὴν παροῦσα κλυδωνιζόμενη θάλασσα τῆς ζωῆς, τὸν πατέρα καὶ πάντοτε αὐτὸ ἀκριβῶς εὑρισκὰ στὸν Γέροντα καὶ κατόπιν, κατὰ τὴν ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, Δεσπότη μου. Μαζὶ μὲ αὐτὸ τὸ «μεῖζον πάντων», δηλαδὴ τὴν πατρικὴ καὶ πνευματικὴ κάλυψη ποῦ μοῦ παρεῖχε, μὲ περιέβαλε μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ μὲ κατέστησε τὸν πιὸ στενὸ καὶ ἐμπιστο συνεργάτη του ἀνάμεσα στοὺς πρεσβυτέρους μου. Κοντὰ του ἔζησα ὄχι μόνον τὴν πνευματικὴ στοργὴ καὶ παραδειγματίστηκα ἀπὸ τὴν διακονία τῶν πολυπληθῶν πνευματικῶν του παιδιῶν καὶ τὴν θεραπεία τῶν πολυειδῶν πνευματικῶν τους ἀναγκῶν, ἀλλὰ ἔμαθα τὴν διοίκηση, τὴν διάκριση, τὴν ἐπιείκεια, τὴν φιλαλληλία ἀνάμεσα στοὺς ρασοφόρους, τὴν μέριμνα γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα, τὴν ὑπομονὴ ἀλλὰ καὶ τὴν σιωπὴ, ὅπου αὐτὰ χρειάζονταν.

Ἔτσι, σήμερον, τὴν στιγμὴ ποῦ χάριτι Θεοῦ προχειρίζομαι εἰς Ἀρχιερέα, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ μου αὐτοσυνειδησία εἶναι οἰκοδομημένη πάνω στὶς στέρεες βάσεις ποῦ ἔλαβα ἀπὸ τὸν σεμνὸ καὶ σοφὸ μας πατέρα, τοῦ ὁποίου ὀσονούπω θὰ κατασταθῶ ταπεινὸς βοηθὸς καὶ πιστὸς ἀρωγός. Ἐπιθυμῶ νὰ βηματίζω καὶ ἀπὸ τὴν νέα θέσι τῆς διακονίας μου πάνω στὰ δικά του ἴχνη, πράγμα ποῦ νομίζω ἄλλωστε ὅτι ὀρίζει τὸ πανέμορφο φαινόμενο ποῦ στὴν Ἐκκλησία μας ὀνομάζουμε *παράδοσι*. Παράδοσι δὲν εἶναι, βεβαίως, νὰ μιμούμαστε ἐξωτερικοὺς τύπους καὶ στάσεις, ἀλλὰ ἀφοῦ ἀφομοιώσουμε τὰ βιώματα τῶν πνευματικῶν μας πατέρων, νὰ τὰ καταστήσουμε δικό μας ἐσωτερικὸ κτῆμα, ἀλλὰ καὶ συνεχὲς ἐνέργημα. Ἐπὶ πλέον, δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ σταματήσω νὰ «κηρύττω εὐγνωμόνως», νὰ διαλαλῶ πανταχοῦ, δηλαδὴ σὲ ποιὸν ὀφείλω αὐτὰ ποῦ ἔχω καὶ βιώνω μέχρι αὐτὴ τὴν στιγμὴ,

ὅπως προτρέπει ὁ Μέγας Βασίλειος, τὸν φίλο του Γρηγόριο τὸν Θεολόγο σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐπιστολές του.

Στὸ ταπεινὸ ἐσωτερικὸ πνευματικὸ μου οἰκοδόμημα, ἀλλὰ καὶ στὴν μέχρι τὴν στιγμή αὐτὴ ἐκκλησιαστικὴ μου ἐξέλιξη, συνέβαλαν, βεβαίως, καὶ ἄλλα πρόσωπα, εἴτε ἐπικεφαλῆς ἱερῶν θεσμῶν, εἴτε ἀφανεῖς ὑπηρέτες τῆς ζωῆς, σὰ ὅποια πρόσωπα ὄχι τυπικὰ καὶ ὑπηρεσιακὰ καθηκόντως, ἀλλὰ ὡς ἐκπλήρωση ἐσωτερικῆς ἀνάγκης ἐπιθυμῶ νὰ ἀναφερθῶ σύντομα καὶ σεμνὰ αὐτὴ τὴν στιγμή. Δὲν μπορῶ, λοιπόν, αὐτὴ τὴν ὥρα νὰ μὴ θυμηθῶ τὸν χειροτονήσαντά με εἰς διάκονον καὶ πρεσβύτερον μακαριστὸ Μητροπολίτη Ἐδέσσης κυρὸν Χρυσόστομον. Αὐτὸς ὑπῆρξε ἓνας ἄνθρωπος καὶ κληρικὸς «παλιᾶς κοπῆς». Δὲν ἦταν ἄνθρωπος τῶν Γεροντικῶν τῆς ἔρημου, οὔτε μύστης τῆς νοερᾶς καὶ καρδιακῆς προσευχῆς. Ἦταν, ὅμως, ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦσε τὴν ἀπλότητα, τὴν λιτότητα, τὸν ἔντιμο κόπο. Τὸν γνώρισα καλά, ἀφοῦ ὑπηρέτησα κοντά του ὡς διάκονός του καὶ σύγκελλός του. Πολλές φορές τρώγαμε, ὄχι μόνο στὸ ἴδιο τραπέζι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο πιάτο. Εἶχε παροιμιώδη, φυσικὴ καὶ ἀπροσποίητη ἀπλότητα. Μισοῦσε τὴν ὑποκρισία καὶ τὴν ἀρρωστημένη ἐπιτηδευμένη συμπεριφορὰ μέσα στὸν χῶρο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Συχνὰ μὲ ζόριζε μὲ τὴν κάπως ἰδιαίτερη συμπεριφορὰ του, ἀλλὰ καὶ κοντά του ἔμαθα πολλά. Εὐχαριστῶ τὸν Πανάγιο Θεὸ καὶ γι' αὐτὴ τὴν πρόνοιά Του. Πολὺ σύντομα μετὰ τὴν Χειροτονία μου μὲ περιέβαλε μὲ ἄπλετη ἐμπιστοσύνη καὶ ἔτσι πολὺ νωρὶς μὲ κατέστησε προϊστάμενο στὸν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Νικάνδρου τῆς Ἀριδαίας καὶ στὴν ἐπιτελικὴ διοικητικὴ θέση τοῦ ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς ἐπαρχίας τῆς Ἀλμωπίας. Αὐτό, ἡ ἐγκατάστασή μου δηλαδὴ στὴν πόλη τῆς Ἀριδαίας, ἦταν καὶ τὸ μεγαλύτερο δῶρο ποὺ δέχτηκα ἐκεῖνο τὸν καιρὸ στὴν μέχρι τότε ζωὴ μου. Ἄς τὸν ἀναπαύει ὁ Θεὸς στὴν Βασιλεία Του.

Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο ἐπιθυμῶ, ἐκφράζοντας καὶ πάλι τὴν αὐτοσυνειδησία μου, νὰ ἐξηγήσω γιατί ὁ διορισμός μου στὴν πόλη τῆς Ἀριδαίας καὶ στὴν ὅλη ἐπαρχία τῆς Ἀλμωπίας, ὑπῆρξε γιὰ μένα, ὅπως μόλις εἶπα παραπάνω, ἓνα μεγάλο δῶρο τῆς θείας πρόνοιαι. Ἐν πρώτοις, ἤδη ὅταν ὁ Θεὸς καθιστᾷ ἓναν ἱερέα σὲ κάποια ἐνορία, τοῦ δωρίζει ἀθρόον μιὰ μεγάλη οἰκογένεια, τῆς ὁποίας γίνεται πατέρας. Ἡ πατρότητα εἶναι διακονία, εἶναι, ὅμως, καὶ ἐξαιρετικὸ δῶρημα. Εἶναι χάρις τοῦ Θεοῦ σὲ ἓναν ταπεινὸ ὑπηρέτη Του. Ἐκεῖ ἐγὼ κατάλαβα σὲ βάθος καὶ βίωσα μὲ τὸν πιὸ γνήσιο τρόπο τί θὰ πεῖ οἰκογένεια, πατρότητα, εὐθύνη, φροντίδα, ἀγωνία, ἀλλὰ καὶ χαρά, πληρότητα καὶ καρδιακὴ ἱκανοποίηση. Δέχθηκα τὴν ἀγάπη τῶν ἐνοριτῶν μου καὶ

ὄλων τῶν χριστιανῶν τῆς εὐλογημένης ἐκείνης ἐπαρχίας, ἀλλὰ καὶ ἔδωσα τὴν δική μου ἀγάπη τόσο βαθιὰ καὶ δυνατὰ πού, τολμῶ νὰ πῶ, ψηλάφησα τὴν εὐλογία τῆς οὐράνιας ποιμένης, ὅπου ὅλοι θὰ ἀποτελοῦμε τὴν θεία οἰκογένεια, ὡς «ἀδελφοὶ καὶ συγκληρονόμοι» τοῦ Χριστοῦ. Ἡ δευτέρα μεγάλη εὐεργεσία πού μοῦ ἔκανε ὁ Θεὸς ὀρίζοντας νὰ διακονήσω ἐκεῖνα τὰ μέρη τῆς Μητροπόλεώς μας ἦταν καὶ ἡ ἐξῆς: σὲ πολλές ἐνορίες τῆς ἐπαρχίας τῆς Ἀλμωπίας ἱερεῖς ἦταν εὐλαβέστατοι καὶ ταπεινοὶ ἡλικιωμένοι γέροντες ἱερεῖς πού εἶχε χειροτονήσει ὁ Ἅγιος Καλλίνικος Μητροπολίτης Ἐδέσσης. Αὐτοὺς ἀνεπιφύλακτα θὰ τοὺς ὀνόμαζα καθηγητὲς μου στὸ μεγαλύτερο Πανεπιστήμιο τῆς ζωῆς πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας. Ἀπὸ ὅλους πῆρα ὄχι λίγα, ἀλλὰ πολλά. Τοὺς θυμᾶμαι ἕναν - ἕναν ἀνεξαίρετως, ὅσους ζοῦν ἀκόμη καὶ ὅσους ἔχουν ἐλλιμενισθεῖ στὸν οὐράνιο λιμένα, πού εἶναι μᾶλλον καὶ οἱ περισσότεροι. Ἀπείρως τοὺς εὐλογῶ καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ γι' αὐτὸ τὸ δῶρημα.

Ὅταν ὁ πανάγιος Θεὸς μετὰ ἀπὸ τριάντα χρόνια ἄοκνης καὶ ἀδιάκοπης πνευματικῆς διακονίας τοῦ πατρὸς Ἰωὴλ καὶ ἐνῶ δὲν εἶχε ἀφήσει κατὰ ἀπόλυτη κυριολεξία οὔτε μία σπιθαμὴ γῆς τῆς Μητροπόλεώς μας πού νὰ μὴν τὴν ὑπηρετήσῃ μὲ τὸ κήρυγμα, τὴν ἱερὰ ἐξομολόγηση καὶ γενικὰ μὲ τὴν ποιμαντικὴ φροντίδα, τὸν κατέστησε ἀξίως καὶ δικαίως ἐπισκοπικὸν λύχνον στὴν λυχνία τῆς Μητροπόλεώς μας, κατὰ θεία πάλι πρόνοια ἔγινε ἕνα ἀπὸ τὰ πλησιέστερα πρόσωπα στὴν νέα του σημαντικὴ θέση ὡς Ἐπισκόπου καὶ Μητροπολίτου τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή προσέλαβα καὶ προσέθεσα στὴν γνώση καὶ τὴν ἐμπειρία μου νέα γνώση καὶ νέες ἐμπειρίες μὲ περισσότερο βάρος, βάθος καὶ δυναμικὴ. Πορεύθηκα, κατὰ τὸ γραφικὸν «ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν». Ὡς τότε ἔβλεπα στὸ πρόσωπό του μόνον τὸν ἱεροκήρυκα, τὸν πνευματικὸ πατέρα, τὸν ἱεραπόστολο, τὸν ἀλείπτη τοῦ μοναχισμοῦ, τὸν ἐλεήμονα καὶ συμπαραστάτη ὁποιουδήποτε βρισκόταν σὲ περιστάσεις. Τότε ἦρθε ἡ ὥρα νὰ δῶ καὶ τὸν Ἐπίσκοπο, τὸν Ἀρχιερέα, τὸν Πρόεδρο καὶ Ἀρχιθύτη τῆς λατρείας μας. Προσπάθησα μέχρι σήμερα νὰ παρακολουθῶ μὲ εὐλαβικὴ λεπτομέρεια κάθε του κίνηση, κάθε σκέψη, κάθε ἀπόφαση, κάθε χειρισμό, ἀκόμη, εἰ δυνατόν, καὶ κάθε ἀλάλητο στεναγμὸ σχετικὸ μὲ τὴν διαποίμανση τοῦ χριστεπωνύμου ποιμνίου. Δὲν ξέρω ἂν οἱ δικές μου προσωπικὲς δυνατότητες καὶ προϋποθέσεις ἐπῆρκεσαν νὰ συλλάβω σὲ ὅλη του τὴν ἔκταση καὶ τὸ βάθος τὸ μεγαλεῖο τῆς ποιμαντικῆς του καρδιάς. Μία καίρια προώθηση, ὅμως, σὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα ἦταν ἡ ἀπὸ νωρὶς ἀπόφασή του νὰ μὲ καταστήσῃ καὶ Πρωτοσύγκελλο τῆς

Μητροπόλεώς μας. Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ σέ συνέργεια μέ τόν ἀγῶνα τοῦ Μητροπολίτου μας γιά νά κατασταθεῖ ἡ Μητρόπολή μας ὄχι ἀπλῶς ἕνας εὐρυθμος δημόσιος διοικητικός ὀργανισμός, ἀλλά πνευματικό γυμναστήριο καί ἐργαστήριο, ἐνέπνευσε τόν Δεσπότη μας νά ἐπιλέξει γιά συνεργάτες του πρόσωπα πού ἔκρινε ὅτι γίνεται νά ἐξασκηθοῦν καί παρασκευαστοῦν κοντά του στήν πιό ὑπεύθυνη διακονία. Εὐχαριστῶ ἄπειρες φορές τόν Θεό πού μέ ἐνέταξε στήν «πνευματική Σχολή», δηλαδή στήν ποιμαντική μαθητεία κοντά σέ αὐτόν τόν ἄνθρωπο. Ἄν σήμερα κάποιος μέ ρωτοῦσε νά ἀποτυπώσω σέ μία συμπυκνωμένη πρόταση ποιό ἦταν τὸ συμπέρασμά μου, εἴκοσι δύο χρόνια τώρα ὡς Πρωτοσυγκέλλου σχετικά μέ τόν τρόπο τῆς διοίκησης πού εἶδα καί ἔζησα κοντά στόν Δεσπότη μας, μέ πολλή ἱκανοποίηση καί σιγουριά θά διεκήρυττα τὸ ἐξῆς: «Ὅλα τὰ διοικητικά θέματα πρέπει νά λύνονται μέ πνευματικό τρόπο». Παρακαλῶ τόν πανάγαθο Θεό νά μὴ χαθεῖ ἀπὸ μέσα μου αὐτὸ τὸ πρῶτιστο δόγμα τῆς ποιμαντικῆς καί ὡς Ἀρχιερεὺς ἀπὸ σήμερα νά χαράξω ἕναυλα μέσα μου τὸν χρυσὸ αὐτὸ κανόνα. Παρακαλῶ καί ἅπαντας ἡμᾶς νά μοῦ εὐχεσθε γι' αὐτό.

Ὅλοι, ὅμως, γνωρίζουμε πῶς παρὰ τίς ὅσες, ἔστω καί πάμπολλες, εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων πού μᾶς ἀγαποῦν, ἡ διοίκηση εἶναι πάντοτε αἱματηρὴ καί ἀκανθώδης. Ἀλίμονο ἂν κάποιος ἀφελῶς λησμονήσει αὐτὴ τὴν πραγματικότητα. Ἔτσι, ὁμολογῶ ὅτι ἴσως ὑπῆρξαν φορές πού ἕνας κάποιος μικρὸς καί πρόσκαιρος παροξυσμὸς σκίασε τὴν συνεργασία μου μέ κάποιον ἀδελφὸ μου καί λύπησε τὴν καρδιά μας. Μὲ τὴν χάρη τοῦ Χριστοῦ, ὅμως, δὲν ἔχω κρατήσει μέσα μου καμιὰ σκιά τέτοιων «συγκρούσεων» καί «ἐντάσεων». Ὡστόσο, αἰσθάνομαι πολὺ δυνατὰ τὴν ἀνάγκη νά ζητήσω συγγνώμη ἀπὸ ὅποιον θεωρεῖ ὅτι τὸν λύπησα καί τὸν ἔθλιψα. Διαβεβαιώνω ὅτι, ἂν κάτι τέτοιο ἔγινε, ἦταν ἄνευ προθέσεως καί ἄνευ ὁποιασδήποτε σκοπιμότητας. Ἀντιθέτως, θεωρῶ ἀκόμη πιὸ βαθιὰ τὴν ἀνάγκη νά ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου καί τίς εὐχαριστίες μου σέ ὅλους τοὺς ἀδελφούς μου πού σέ ὅλα τὰ χρόνια αὐτὰ πού διακόνησα ὡς Πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεώς μας συνεργαστήκαμε μέ τὸν πιὸ σοβαρὸ καί ἀποδοτικὸ τρόπο, προκειμένης τῆς διοικητικῆς καί περισσότερο τῆς πνευματικῆς εὐρυθμίας τῆς Μητροπόλεώς μας. Μνημονεύω εὐχαριστιακὰ ἐν πρώτοις τοὺς Ἀρχιερατικούς Ἐπιτρόπους τῶν ἐπαρχιῶν μας, κατόπιν ἅπαντας τοὺς Προϊσταμένους τῶν ἱερῶν ναῶν μας, τοὺς ἐκλεκτοὺς Ἱεροκέρυκες τῆς Μητροπόλεώς μας, μέ τοὺς ὁποίους πολὺ στενὰ καί μέ ἀγαστὴ σύμπνοια συνεργαστήκαμε στήν πνευματικὴ καλλιέργεια τοῦ λαοῦ μας. Δὲν ξεχνῶ,

βεβαίως, τούς υπαλλήλους τῶν γραφείων μας, πού πάντοτε ἀποτελοῦν τούς ἀκάματους σκαπανεῖς τῆς διοικήσεως. Μὲ πολλή ἀγάπη θυμᾶμαι τούς ἱερεῖς πού διετέλεσαν συνεφημέριοί μου στήν ἐνορία καί στόν Ναό τῶν Ἁγίων Νικάνδρου καί Ἰωαννικίου πού ἀγαπήσαμε πολὺ καί ὑπηρετήσαμε μαζί. Συνεργαστήκαμε μὲ Ἐκκλησιαστικούς Συμβούλους καί Ἐπιτρόπους, μὲ τίς κυρίες τῶν φιλοπτώχων ταμείων, τίς τόσο πολῦτιμες στό πιό διακριτικὸ καί λεπτὸ μέρος τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου, εὐλαβεῖς ἱεροψάλτες, νεωκόρους, τούς φερέλπιδες ἱερόπαιδες καί ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ Ναοῦ, θεσμικὸ καί ἐθελοντικὸ, καί ὅποιους ἄλλους συνεργάτες στόν Ναό πού ὑπρέτησα, ὅσο μπορέσαμε καλύτερα ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας μας. Δὲν μπορῶ νὰ μετρήσω τὸ πλῆθος τῶν εὐχαριστιῶν πού ἀναδύονται αὐτὴ τὴν στιγμή μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου γιὰ ὅλους ὅσους ἀνέφερα παραπάνω. Δὲν μπορῶ νὰ παραλείψω ἀπὸ τὴν ἀγαθὴ μνήμη μου τὴν πάντοτε ὠφέλιμη πνευματικὰ ἐπαφή μου μὲ τὰ μέλη τῶν μοναστικῶν ἀδελφοτήτων τῆς Μητροπόλεώς μας. Οἱ Ὀσιολογιώτατοι Ἠγούμενοι καί οἱ ὀσιώτατοι μοναχοί, οἱ Ὀσιολογιώτατες Γερόντισσες καί οἱ Ὀσιώτατες μοναχές, οἱ Γέροντες καί Πνευματικοὶ μικρῶν ἢ μεγάλων ἀδελφοτήτων, ἅπαντες ἄφησαν μέσα μου τὰ πιό ἀγαθὰ παραδείγματα πραγματικῆς ἀφοσίωσης στόν Χριστὸ καί στήν Ἐκκλησία μας. Σὲ ὅλους ἀνήκουν ἀληθινοὶ ἔπαινοι καί εὐχαριστίες. Καί τούς τίς ἀποδίδω ὀλοθύμως.

Φυσικὰ καί ὁ λόγος τῆς εὐγνωμοσύνης μου δὲν θὰ γινόταν νὰ μὴν καταλήξει στοὺς μεγάλους πνευματικούς φάρους καί ἀσφαλεῖς προβολεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως καί ἡ ὑπηρεσία ἐκείνου τοῦ «Ἀρχιτρικλίνου» πού «φάνηκε» ὅτι ἄφησε τὸν καλὸν οἶνον τελευταῖο. Ἀναφέρομαι ἐν πρώτοις στόν σεπτὸ Οἰκουμενικὸ μας Πατριάρχη, πού τακτικότατα εἶχα τὴν εὐνοια νὰ ἐπισκέπτομαι καί νὰ λαμβάνω τὴν εὐλογία του. Ἐξάλλου καί ἐπίσημα ἡ σεπτὴ του εὐλογία μοῦ δόθηκε τὸ 2005, ὅταν, τῆ σεπτῆ νεύσει τοῦ Ἁγίου Γέροντός μας, μοῦ ἐπένειμε τὸ ὀφθίκιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου. Ὁ οἰακοστρόφος αὐτὸς τῆς οἰκουμενικῆς μας Ἐκκλησίας μὲ μεγάλη συγκίνηση καί μεγαλόκαρδη εὐλογία εὐχετικῶς μὲ προέπεμψε στήν θέση πού ἀναλαμβάνω σήμερα. Καί ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καί διότι κατὰ ἀγαθὴ συγκυρία, πού εὐνόησαν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ Δέλτοι τοῦ Σεπτοῦ μας Πατριαρχείου καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔνευσε νὰ μοῦ ἀποδοθεῖ ὁ τίτλος τοῦ Ἐπισκόπου τῆς ἱστορικῆς περιοχῆς τῆς Ἀλμωπίας. Θεώρησα τὴν συγκυρία αὐτὴ καί τὴν νεύση τοῦ Πατριάρχου μας ὡς ἐξαιρετικὰ συγκινητικὴ εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεό, πού

ὁμολογουμένως δὲν τὴν εἶχα φανταστεῖ ποτέ. Ἐγὼ δηλώνω τὴν εἰσαεὶ ἀφοσίωσή μου καὶ τὸν σεβασμὸ μου στὸν σεπτὸ Οἰκουμενικὸ μας θρόνο καὶ ἀπὸ τὴν ταπεινὴ σκοπιὰ μου ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἀναδεικνύω καὶ θὰ μεταδίδω στὸν χῶρο τῆς ἐνταῦθα διακονίας μου τὸ φῶς ποὺ πηγάζει ἀπὸ ἐκεῖ. Τὸ δεύτερο πρόσωπο στὸ ὁποῖο χρωστῶ ἄπειρη εὐγνωμοσύνη εἶναι τὸ πρῶτο τῆς καθ' Ὑμᾶς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, ὁ μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμος, στὸν ὁποῖο ἀπὸ Κυρίου ἀνατέθηκε ἡ προεδρία καὶ «μέριμνα πασῶν» τῶν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν. Σὲ αὐτόν, μὲ τὴν ἀγαθὴ ἐπιθυμία καὶ νεύσει τοῦ δικοῦ μας πατρὸς καὶ Μητροπολίτου, εἶναι ποὺ ὀφείλω τὶς ἱερὲς αὐτὲς στιγμὲς. Ὀλόθυμα διέγνωσε καὶ ἀνταποκρίθηκε στὴν ἐπιθυμία τοῦ Δεσπότη μας καὶ ἐνήργησε τὰ δέοντα πνευματικῶς καὶ διοικητικῶς γιὰ νὰ κατασταθῶ βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ ἁγίου Πατρὸς μας. Ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ εὐχαριστία μου γι' αὐτὴ τὴν δωρεὰ ἔσται ἰσόβιος.

Σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἔμεινε ἀνεξόφλητο τὸ χρέος μου καὶ ἀπέναντι στοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς ποὺ ἔνευσαν καὶ μὲ τὴν ψῆφο τους ἀγαθῶς στὸ ταπεινὸ μου πρόσωπο καὶ στὴν εἰς Ἀρχιερέα ἀνάδειξή μου, ἂν δὲν τοὺς ἀπέδιδα καὶ αὐτὴ τὴν στιγμὴ τὴν ἐκ βάθους εὐχαριστία μου καὶ τὴν διαβεβαίωσή μου ὅτι ἀείποτε θὰ ἐνθυμοῦμαι τῆς τιμῆς ποὺ περιποιήθηκαν στὴν ταπεινότητά μου. Ἐπιθυμῶ, ἐπὶ πλέον, νὰ μοῦ ἐπιτραπεῖ νὰ εὐχαριστήσω μὲ τὸν πιὸ σεμνὸ τρόπο τοὺς Ἀρχιερεῖς ποὺ πλαισιώνουν τὴν Ἁγία Τράπεζα αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίας μου. Καί, βεβαίως, μαζὶ μὲ τοὺς παραπάνω καὶ ὁποιοὺς ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, μοναχοὺς εἶναι συμπροσευχόμενοι στὶς ἱερὲς αὐτὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου καὶ τοὺς πάντες ποὺ παρίστανται, τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακράν. Τοὺς εὐχαριστῶ καὶ εὐχομαι ταπεινά, ἀλλὰ ἐκ μέσης καρδίας, ὁ Κύριος νὰ τοὺς αὐξάνει ἀπὸ χάριτος εἰς χάριν καὶ ἀπὸ δυνάμεως πνευματικῆς εἰς δύναμιν τοιαύτην. Εὐχαριστῶ ὅλους ὅσους παρίστανται τὴν ὥρα αὐτὴ στὴν σημαντικὴ αὐτὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς μου. Εὐχαριστῶ καὶ πάλι τοὺς γονεῖς μου, τὸν πατέρα μου Ἀναστάσιο, ποὺ τόσο σοβαρὰ καὶ διακριτικὰ στάθηκε κοντά μου τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, τὴν μητέρα μου Εὐσεβεῖα, ποὺ θὰ συμμετέχει καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ στὴν ταπεινὴ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ της, τὴν οἰκογένεια τοῦ ἀδελφοῦ μου γιὰ τὴν σεμνὴ ἀγάπη μὲ τὴν ὁποία μὲ περιέβαλλε πάντοτε, ὅλους τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς μου κατὰ σάρκα καὶ πνεῦμα, συμπρεσβυτέρους, μοναχοὺς καὶ μονάζουσες καὶ κάθε λαϊκὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπὸ τὸν μικρότερο μέχρι τὸν μεγαλύτερο, καὶ ποὺ μὲ καλύπτουν καὶ μὲ

Χειροτονητήριος Λόγος [10]

προπέμπουν στην νέα θέση μου ἐν τῷ ἱερῷ βήματι μὲ τὶς εὐκρινεῖς καὶ θεόδεκτες εὐχὲς τους.

Δὲν θὰ μποροῦσα, βεβαίως, αὐτὴ τὴν στιγμὴ νὰ μὴν ἀναπέμψω ζωηρὴ εὐχαριστία στοὺς ἁγίους καρποὺς τῆς ἁγιοτόκου Μητροπόλεώς μας: στοὺς ἀρχαίους μάρτυρες τῆς περιοχῆς μας, τὴν ἁγία Βάσσα καὶ τοὺς ἁγίους κλάδους τῆς Ἀγάπιο, Θεόγνιο καὶ Πιστό, τὴν ἁγία Παρθένα τὴν Ἐδεσσαία, τὸν ἅγιο Ἰλαρίωνα τῶν Μογλενῶν, τὴν ἁγία Νεομάρτυρα Χρυσὴ τῆς Ἀλμωπίας καὶ τὸν ἐπ' ἐσχάτων παρὰ Θεοῦ δοξασθέντα ἅγιο Καλλίνικο Μητροπολίτη Ἐδέσσης καὶ νὰ ζητήσω ἀπὸ πολλῆς ἀνάγκης καὶ συνοχῆς καρδίας τὶς πρεσβεῖες καὶ εὐλογίες τους. Πρὸ πάντων, ὅμως, τούτων καὶ ἐπὶ πάντων τούτων καὶ διὰ πάντων τούτων εὐχαριστῶ, προσκυνῶ, τιμῶ, λατρεύω καὶ σέβω τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς Πίστεως ἡμῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ πάσης τῆς ζωῆς ἡμῶν, τὸν Κύριόν μου καὶ Θεόν μου, τὸν Κύριον καὶ Θεὸν πάντων ἡμῶν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ποὺ ἀπὸ παιδὸς ἐξέλεξε ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον νὰ τὸν ὑπηρετήσω ταπεινὰ καὶ σήμερα νὰ ἀνανεώσω τὴν ὑπόσχεσή μου γιὰ συνέχεια τῆς Διακονίας μου στὴν Ἁγία Ἐκκλησία μας, ἣν ἐκτήσατο τῷ τιμίῳ αὐτοῦ Αἵματι. Εἴη τὸ ὄνομα Αὐτοῦ εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.